ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců Mgr. Aleše Roztočila a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **R. H.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Václavské nám. 21, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 11. 2012, č. j. 4 Az 21/2011 – 119,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 11. 2012, č. j. 4 Az 21/2011 – 119, **se zrušuje** a věc **se** mu **vrací** k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I.
Předcházející řízení a obsah kasační stížnosti

[1] Rozhodnutím ze dne 8. 12. 2011, č. j. OAM-328/LE-LE05-LE05-2011 (dále jen „napadené rozhodnutí“) rozhodl žalovaný, že se žalobci neuděluje mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky (zákon o azylu). Ve své žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce uvedl, že z Ukrajiny odjel v roce 2006, protože proti němu bylo vedeno údajně účelové trestní řízení, v němž neměl možnost obhájit svou nevinu. Podle svých slov byl násilím ze strany policistů, kteří měli být ve věci podjatí donucen, aby podepsal přiznání k loupeži mobilního telefonu. Jeho stížnosti v průběhu řízení nebyly vyřizovány a soudce mu sdělil, že jej bez ohledu na jeho obhajobu odsoudí k nejdelšímu možnému trestu, tedy odnětí svobody na sedm let. Podle názoru žalobce je na Ukrajině policie a justice zkorumpovaná, a protože nedostal příležitost obhájit se ve spravedlivém

řízení, ze země uprchl nejprve do Polska a poté do České republiky. V případě návratu na Ukrajinu se obává o svůj život a zdraví kvůli ukrajinské milici.

[2] Toto napadené rozhodnutí napadl žalobce žalobou u Městského soudu v Praze. Ve své žalobě tvrdil, že žalovaný při zjišťování stavu věci porušil § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, § 12 a § 14 zákona o azylu, neopatřil si dostatek podkladů, chybně je interpretoval a své rozhodnutí řádně nezdůvodnil. Poukázal především na rozšířenou korupci a beztrestnost příslušníků ukrajinských policejních sborů, jak plyne ze zprávy organizace Amnesty International z října 2011 nazvané „Žádné důkazy o zločinu: jak lidé platí za beztrestnost policistů na Ukrajině." Žalobce rovněž uvedl, že na Ukrajině dochází běžně k účelovému ovlivňování trestních řízení, nejsou zde respektována základní lidská práva a svobody. Vzhledem k těmto skutečnostem a ke své situaci se tak na žalobce podle jeho názoru vztahuje důvod udělení mezinárodní ochrany dle § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný si také podle žalobce neopatřil dostatečné množství podkladů, aby žalobcovu situaci mohl objektivně posoudit a dostatečně nezdůvodnil, proč mu nebylo možno udělit mezinárodní ochranu v ostatních formách upravených v zákoně o azylu. Žalobce také vyjádřil své přesvědčení, že před vydáním rozhodnutí žalovaného nebyl řádně seznámen s podklady pro toto rozhodnutí, jak stanoví § 36 odst. 3 správního řádu.

[3] Městský soud žalobu rozsudkem ze dne 22. 11. 2012, č. j. 4 Az 21/2011 – 119, zamítl a dále rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[4] V odůvodnění svého rozsudku městský soud uvedl, že v případě žalobce zde nejsou dány žádné azylově relevantní důvody pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 písm. a) i b) zákona o azylu. Trestní stíhání pro obecný trestný čin, z něhož je žalobce na Ukrajině obžalován, nelze podřadit pod žádný z důvodů pro udělení azylu. Žalobce podle městského soudu nedoložil své tvrzení, že jeho trestní stíhání na Ukrajině je vykonstruované a jeho příběh je nevěrohodný.

[5] Městský soud neshledal ani důvody pro udělení azylu podle § 13 zákona o azylu, když žalobce ani netvrdil žádné okolnosti naplňující podmínky tohoto ustanovení. Dle městského soudu zde nejsou ani okolnosti zvláštního zřetele hodné, jež by mohly odůvodnit udělení azylu podle § 14 zákona o azylu, městský soud vyšel z žalobcova tvrzení, že jeho zdravotní stav je dobrý, neshledal ani rodinné vazby s občanem České republiky (žalobcova přítelkyně je ukrajinské státní příslušnosti) a jiné okolnosti hodné zvláštního zřetele neshledal.

[6] Při přezkumu rozhodnutí žalovaného ohledně možnosti udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu dospěl městský soud k závěru, že i kdyby byl žalobce na Ukrajině odsouzen a nastoupil k výkonu trestu odnětí svobody, podmínky v ukrajinských věznicích jsou standardní. Konečně městský soud neshledal ani důvod udělení doplňkové ochrany dle § 14b zákona o azylu, zjistil totiž, že žalobci nehrozí žádná újma v souvislosti s jeho pobytem v zahraničí a žádostí o azyl, na Ukrajině ani neprobíhá ozbrojený konflikt.

[7] Městský soud dále konstatoval, že žalobcova námitka týkající se porušení § 36 odst. 3 správního řádu není důvodná, když zjistil, že žalobce i jeho právní zástupce byli při

pohovoru dne 9. 11. 2011 vyzváni k seznámení s podklady pro rozhodnutí a k tomuto seznámení pak došlo dne 14. 11. 2011, kdy zástupce žalobce nahlížel do správního spisu. Žalobce i jeho právní zástupce byli při uvedeném pohovoru vyzváni, aby se vyjádřili k podkladům pro rozhodnutí, nebo navrhli jejich doplnění, neučinili tak však ani po seznámení se s podklady po 14. 11. 2011. Podle městského soudu tedy nelze žalovanému nic vytknout. Účastníci dostali možnost seznámit se s podklady před vydáním rozhodnutí, vyjádřit se k nim a případně navrhnout jejich doplnění, a pokud tak neučinili, není to chybou žalovaného.

[8] Závěrem odůvodnění svého rozsudku uvedl městský soud, že nevyhověl návrhu žalobce, aby v řízení bylo provedeno dokazování podklady týkajícími se extradičního řízení v jeho věci, protože dospěl k závěru, že extradiční řízení nijak nesouvisí s žádostí o udělení mezinárodní ochrany.

[9] Rozsudek městského soudu napadl žalobce (dále též stěžovatel) včas podanou kasační stížností ze dne 4. 2. 2013, kterou dále doplnil dne 6. 3. 2013 o důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s. ř. s.), tedy z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky, vady řízení spočívající v nesprávném zjištění skutkové podstaty a nepřezkoumatelnosti. Současně považuje svou kasační stížnost za přijatelnou podle § 104a s. ř. s., když má za to, že přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, protože o ní lze přinejmenším říci, že v napadeném rozhodnutí městského soudu lze shledat zásadní pochybení, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[10] Stěžovatelovy námitky se soustředí do tří okruhů. Stěžovatel jednak namítá, že ve správním řízení nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav, z něhož žalovaný vycházel při rozhodování o udělení mezinárodní ochrany. V této souvislosti má za to, že žalovaný opomenul vzít v potaz důkazy, které stěžovatel navrhoval provést, jako např. zprávu Amnesty International z října 2011 nazvanou „Žádné důkazy o zločinu: jak lidé platí za beztrestnost policistů na Ukrajině“, jež obsahuje svědectví o masovosti porušování lidských práv ukrajinskou policií, které zahrnovalo mučení, vydírání, nucení k přiznání či rasovou diskriminaci. Takové zacházení podle této zprávy postihlo až 800.000 lidí, z nichž 51 zemřelo. Podle stěžovatele je z těchto informací patrné, jak neutěšená situace na Ukrajině panuje, a domnívá se, že to dává zcela novou váhu jím uváděným argumentům.

[11] Další zásadní námitkou stěžovatele směřující do nedostatečného zjištění skutkového stavu je neprovedení důkazu spisem z jeho extradičního řízení. Podle stěžovatele se jedná o opomenutý důkaz, jehož provedení bylo zamítnuto zmatečně s odůvodněním, že informace z extradičního řízení nelze brát v úvahu v řízení azylovém. V této souvislosti stěžovatel uvádí, že výtky městského soudu i žalovaného, že svá tvrzení dostatečně neprokázal, jsou nesmyslné, protože jako běženec nemůže disponovat doklady, které má právě původce nezákonností, tj. ukrajinské státní orgány. Stěžovatel je přesvědčen, že jako účastník správního řízení vyvinul maximální úsilí, aby svá tvrzení dokázal. Připomíná při tom, že je zásadou azylového práva, že důkazní břemeno je rovnoměrně rozděleno mezi žadatele o azyl a správní orgán. Je povinností správního orgánu, tvrdí stěžovatel, aby si v případě pochybností o tvrzeních žadatele obstaral takové informace, které mu je umožní řádně posoudit.

[12] Druhým okruhem námitek stěžovatele je nedostatečné zdůvodnění předchozích rozhodnutí. Stěžovatel má za to, že správní orgán i městský soud nezdůvodnily dostatečným způsobem, proč mu nebylo možno udělit azyl z humanitárních důvodů dle § 14 zákona o azylu. K tomu stěžovatel odkazuje na judikaturu správních soudů týkajících se náležitostí odůvodnění rozhodnutí, při nichž bylo využito správní uvážení. Jelikož rozhodnutí žalovaného, jež aproboval městský soud, těmto hlediskům podle stěžovatele neodpovídá, jde o rozhodnutí nepřezkoumatelná, protože z nich není možné seznat úvahy a postup žalovaného. Stejnou vadu vytýká stěžovatel i rozhodnutí o neudělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Žalovaný ve svém rozhodnutí, kterému městský soud přisvědčil, neuvedl, proč došel k závěru, že stěžovateli nehrozí nebezpečí vážné újmy, ale spokojil se pouze s konstatováním, že stěžovatel nedoložil žádné skutečnosti, z nichž by existenci takové hrozby bylo možno dovodit.

[13] Třetí okruh stěžovatelových námitek pak cílí na tvrzený chybný procesní postup žalovaného podle § 36 odst. 3 správního řádu. Stěžovatel nesouhlasí s tím, že byl řádně obeznámen o možnostech seznámit se s podklady před vydáním rozhodnutí ve věci. Jeho právní zástupce se sice skutečně účastnil pohovoru konaného dne 9. 11. 2011 a při nahlédnutí do spisu si pořídil kopii spisového materiálu, jednal tak však na základě svého oprávnění a ne proto, že by k tomu byl žalovaným vyzván, přičemž nebyl srozuměn s tím, že v dané chvíli už byly shromážděny všechny podklady pro rozhodnutí. Důvodně tedy očekával, že bude žalovaným vyzván k vyjádření se ke shromážděným podkladům. Žalovaný si podle názoru žalobce byl vědom, že právní zástupce stěžovatele měl v úmyslu se ke shromážděným podkladům vyjádřit a navrhnout provedení dalších důkazů, měl jej proto k tomu písemně vyzvat, jak byl povinen podle § 36 odst. 3 správního řádu.

[14] Stěžovatel ve své kasační stížnosti věnoval určitý prostor i námitkám, které jsou však svým obsahem a povahou námitkami proti postupu soudních orgánů v probíhajícím extradičním řízení a k řízení o jeho kasační stížnosti přímý vztah nemají (část IV. kasační stížnosti). Nejvyšší správní soud se jimi proto blíže nezabýval.

[15] Žalovaný navrhl kasační stížnost zamítnout, když ve svém vyjádření popřel důvodnost podané kasační stížnosti. Domnívá se, že jak jeho rozhodnutí, tak rozsudek městského soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. Žalovaný při tom odkázal na správní i soudní spis ve věci, protože podle jeho názoru stěžovatel opakuje stejné námitky, které vznesl v řízení před městským soudem a žalovaný se k nim již tedy vyjadřoval.

II.
Posouzení kasační stížnosti

[16] Po shledání přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud musel zabývat otázkou, zda stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele a je tedy přijatelná ve smyslu § 104a s. ř. s. Vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany se zdejší soud podrobně věnoval v řadě svých rozhodnutí, například v usneseních ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, (publikovaném pod č. 933/2006 Sb. NSS) a ze dne 4. 5. 2006, č. j. 2 Azs 40/2006 – 57, (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz. V rozhodnutí posledně

zmiňovaném dospěl k závěru, že „*případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.*“ Současně však „*[i]nstitut nepřijatelnosti ve smyslu § 104a s. ř. s. nelze vykládat tak, že není důvodu považovat za přijatelnou kasační stížnost opřenou o – per se důvodné – námitky proti procesnímu pochybení krajského soudu, jestliže podle obsahu spisu lze s vysokou mírou pravděpodobnosti mít za to, že i kdyby k tomuto procesnímu pochybení nedošlo, rozhodnutí ve stěžovatelově věci by nebylo pro něho příznivější.*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2007, č. j. 2 Azs 137/2006 – 67, publikovaný pod č. 1219/2007 Sb. NSS). Právě takové závažné pochybení Nejvyšší správní soud zjistil v daném případě v postupu krajského soudu; kasační stížnost proto posoudil jako přijatelnou.

[17] Nejvyšší správní soud tedy přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

[18] Kasační stížnost je důvodná.

[19] Pokud jde o první okruh námitek uplatněných stěžovatelem, tedy nedostatečné zjištění skutkového stavu, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že tato námitka je částečně odůvodněná. Správní orgán skutečně shromáždil dostatečné množství podkladů, z nichž je možné učinit úsudek o situaci, jež panuje na Ukrajině, a Nejvyšší správní soud tedy nemůže přisvědčit stěžovatelově námitce týkající se neprovedení důkazu zprávou Amnesty International. Ze správního spisu je totiž zřejmé, že žalovaný disponoval materiály popisujícími zneužívání pravomocí ukrajinskými policisty a jen velmi nedostatečné možnosti se takovému zneužití bránit (jde zejména o informaci ministerstva zahraničních věcí ze dne 19. 1. 2010 a Zprávu o dodržování lidských práv na Ukrajině za rok 2010 ministerstva zahraničí Spojených států amerických). Provedení dalšího důkazu týkajícího se téhož by již nebylo účelné.

[20] Nejvyšší správní soud však shledal důvodnou stěžovatelovu námitku týkající se neprovedení důkazu extradičním spisem stěžovatele. Pokud je na jedné straně rozsudkem městského soudu stěžovateli vytýkáno, že jeho tvrzení týkající se šikanózní povahy jeho trestního stíhání na Ukrajině a nemožnosti se proti nezákonnému postupu ukrajinské policie bránit nejsou podložená, a zároveň soud odmítl provést důkaz, který by mohl tato tvrzení doložit, jedná se o vnitřní rozpor. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004 – 89, č. 618/2005 Sb. NSS, „*soud má bezesporu právo posoudit a rozhodnout, které z navržených důkazů provede a které nikoli (ust. § 52 odst. 1 s. ř. s.), toto právo jej však nezbavuje povinnosti odůvodnit, co jej vedlo k takovému závěru a z jakého důvodu považuje provedení důkazu za nadbytečné*“. Této povinnosti však v projednávané věci krajský soud nedostál, neboť své rozhodnutí o neprovedení navrhovaného důkazu odůvodnil toliko banálním a v této konkrétní věci nesprávným konstatováním, že extradiční řízení je jiným řízením než řízení o udělení mezinárodní ochrany.

[21] Nejvyšší správní soud v této věci dále uvádí, že v soudním spisu je obsaženo několik dokumentů, zčásti předložených žalobcem, zčásti zřejmě vyžádaných městským soudem, které se k extradičnímu řízení vztahují. Jedná se především o usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. 4. 2012, č. j. 11 Tcu 25/2012 – 15, usnesení Městského soudu v Praze ze dne 7. 8. 2012, sp. zn. Nt 478/2011 a usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 2. 10. 2012, sp. zn. 14 To 140/2012. Z těchto dokumentů lze zjistit řadu skutečností relevantních pro posouzení žaloby proti rozhodnutí žalovaného o neudělení mezinárodní ochrany. Extradiční orgány zřejmě prováděly důkladné zjišťování ohledně možných překážek vydání dle § 393 písm. k) trestního řádu, a to na základě závazného názoru vysloveného Nejvyšším soudem v usnesení ze dne 17. 4. 2012, č. j. 11 Tcu 25/2012 – 15. Podklady takto shromážděné extradičními orgány nelze označit a priori za nerelevantní z hlediska soudního přezkumu rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany. Žalobce navíc v průběhu soudního jednání opakovaně specifikoval i další části extradičního spisu, kterými navrhoval provést dokazování, a to zprávu jeho ukrajinského obhájce o trestním stíhání stěžovatele, která měla obsahovat přehled všech nestandardních okolností jeho stíhání.

[22] Z výše citovaných rozhodnutí soudů dále vyplývá, že v extradičním spise má být mj. založeno též vyjádření Českého helsinského výboru ke kauze Habshyy, v němž tato nevládní organizace protestuje proti možnému vydání stěžovatele na Ukrajinu.

[23] V této souvislosti musí Nejvyšší správní soud městskému soudu dále vytknout, že ačkoli v soudním spisu jsou výše citované dokumenty týkající se řízení ve věci žádosti o vydání žalobce na Ukrajinu založeny, soud jimi neprovedl v rámci nařízeného jednání dokazování, ani neuvedl v napadeném rozsudku, že si tyto dokumenty vyžádal, z jakých důvodů, ani co z nich zjistil ve vztahu k posuzované věci. V této souvislosti lze také poukázat na to, že podle některých soudních rozhodnutí ve věci řízení o vydání stěžovatele (výše citované usnesení Městského soudu v Praze) jsou zde dány překážky vydání stěžovatele § 393 písm. k) trestního řádu (*je důvodná obava, že by trestní řízení v dožadujícím státě neodpovídalo zásadám článků 3 a 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, anebo trest odnětí svobody uložený nebo předpokládaný v dožadujícím státě by nebyl vykonán v souladu s požadavky článku 3 této Úmluvy*). I z toho lze dovodit, že obsah extradičního spisu není zcela bez relevance např. ve vztahu k naplnění důvodu pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu.

[24] Nejvyšší správní soud dále považuje za částečně důvodnou i druhou skupinu námitek stěžovatele týkající se nedostatečného odůvodnění rozsudku městského soudu. Zejména pokud jde o část odůvodnění týkající se neudělení tzv. humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu a doplňkové mezinárodní ochrany dle § 14a téhož zákona, nevypořádal se městský soud s tvrzeními stěžovatele a spíše nekriticky převzal hodnocení žalovaného, aniž by je podrobil věcnému přezkumu.

[25] V této souvislosti upozorňuje Nejvyšší správní soud na povrchní závěr žalovaného, který uvádí v příslušné pasáži odůvodnění napadeného rozhodnutí, že tvrzení stěžovatele o tom, že jeho trestní stíhání na Ukrajině je vykonstruované, nemá žádnou oporu ve shromážděných podkladech, stěžovatel údajně neuvádí na podporu svých tvrzení žádný

důkaz, jeho tvrzení o podjatosti policejních a soudních orgánů nejsou nijak podložená a jde pouze o subjektivní hodnocení. Předčasnost tohoto závěru podle názoru Nejvyššího správního soudu spočívá jednak v tom, že nebyly provedeny všechny důkazy, jež by mohly tyto závěry podepřít (např. již zmíněný důkaz extradičním spisem), jednak ve skutečnosti, že samotné dokumenty shromážděné žalovaným během správního řízení svědčí o masovosti korupce a svévolnosti jednání ukrajinských policejních a justičních orgánů. Není tak patrné, z jakých důvodů dospěl žalovaný k závěru, že tvrzení stěžovatele jsou nepodložená.

[26] Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že to automaticky neznamená, že právě i trestní řízení vedené na Ukrajině proti stěžovateli bylo takto manipulováno, jak uvádí stěžovatel. Žalovaný (a posléze městský soud, který závěry žalovaného bez jakéhokoli přezkoumání převzal) však nevyvinul dostatečnou snahu se s tvrzeními stěžovatele objektivně vypořádat a spokojil se s paušálním závěrem, že jeho tvrzení nemá oporu ve spisu, a to dokonce za situace, kdy materiály, které byly shromážděny přímo žalovaným, spíše tvrzení stěžovatele podporují. Nejvyšší správní soud v této souvislosti připomíná, že z ustálené judikatury Ústavního soudu (viz např. nález Ústavního soudu ze dne 21. 10. 2004, sp. zn. II. ÚS 686/02) vyplývá, že jedním z principů, představujících součást práva na řádný proces, jakož i pojmu právního státu (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), a vylučujícím libovůli při rozhodování, je i povinnost soudů své rozsudky odůvodnit (ve správním soudnictví viz § 54 odst. 2 s. ř. s.). Z odůvodnění musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Nepřezkoumatelné rozhodnutí nedává dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces.

[27] V rozsudku ze dne 16. 6. 2010 č. j. 9 As 11/2010 – 80, k tomu Nejvyšší správní soud uvedl: „*Stejné základní principy jako pro odůvodnění rozhodnutí soudních platí ve vztahu k odůvodnění správních rozhodnutí. Není-li z odůvodnění napadeného rozhodnutí zřejmé, proč odvolací orgán nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci z hlediska účastníka klíčovou, na níž je postaven základ jeho nesouhlasu.*“

[28] Za těchto okolností bylo třeba, aby tvrzení stěžovatele, která není možné *prima facie* označit za irelevantní či nesmyslná, byla podrobena dostatečnému zkoumání z hlediska jejich důvodnosti, a to za použití důkazních materiálů, jež mohou konkrétní situaci stěžovatele osvětlit. Nejvyšší správní soud si je vědom závěrů rozsudku ze dne 12. 4. 2012, č. j. 7 Azs 9/2012 – 46, v němž se sedmý senát zdejšího soudu vyjádřil tak, „*že hrozbu pronásledování nevytváří sama o sobě skutečnost, že proti žadateli o udělení mezinárodní ochrany může být v zemi původu zahájeno, nebo dokonce již bylo zahájeno, trestní stíhání v právním a institucionálním prostředí nedosahujícím běžné úrovně západních právních států. Takový komfort v poskytování azylové ochrany je totiž nemyslitelný, neboť by v podstatě znamenal, že každému trestně stíhanému v zemích, kde úroveň ochrany lidských práv nedosahuje západních standardů, má být poskytnut azyl,*“ a rovněž skutečnosti, že možnosti ověření oprávněnosti trestního stíhání stěžovatele na Ukrajině jsou omezené. To však

nemůže poskytovat záminku k téměř úplné rezignaci na přezkum stěžovatelových tvrzení a opomenutí důkazních prostředků, které jsou soudu k dispozici, a nezohlednění dokonce i poznatků plynoucích z materiálů shromážděných žalovaným správním orgánem. Provedení takového přezkumu se pak projeví i ve vyšší kvalitě a přezkoumatelnosti odůvodnění příslušného rozhodnutí.

[29] Nejvyšší správní soud naproti tomu neshledal důvodnou námitku stěžovatele týkající se porušení § 36 odst. 3 správního řádu. Je sice na jedné straně zřejmé, že žalovaný stěžovateli nezaslal standardní výzvu se stanovením lhůty k seznámení se s podklady rozhodnutí a vyjádření se k nim, což lze jistě označit za porušení procesních předpisů. Na druhé straně však za daných okolností řešeného případu nelze dovodit, že by se jednalo o podstatnou procesní vadu, která by stěžovatele zbavila jeho práva. Je totiž zřejmé, že žalovaný v rámci ústního jednání žalobce vyzval k vyjádření se k podkladům (byť bez stanovení konkrétní lhůty). Je dále nesporné, že stěžovatel se s obsahem spisu seznámil (zástupce stěžovatele spis ofotil) a že poté již žalovaný žádné další podklady, s nimiž by se stěžovatel nemohl seznámit, neopatřil. Je dále zřejmé, že stěžovatel měl dostatečnou dobu pro případné vyjádření se k podkladům (od nahlížení do spisu zástupce stěžovatele do vydání rozhodnutí uplynuly více než tři týdny). Městský soud tuto vadu řízení správně nepokládal za důvod pro zrušení rozhodnutí žalovaného.

III.
Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[30] Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud přistoupil ke zrušení kasační stížností napadeného rozsudku městského soudu. Podle § 110 odst. 3 s. ř. s. zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí. Na městském soudu proto nyní bude, aby s ohledem na výše postulované závěry v mezích žalobních bodů opětovně rozhodl o žalobě stěžovatele.

[31] V novém rozhodnutí městský soud rozhodne i o nákladech tohoto řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. dubna 2013

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu